

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Kate Hardy

Szerencsés cserebere

Alison Roberts

A sors játéka

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Pamela Brooks, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A SZÍVHANG 730. eredeti címe: *Fling with Her Hot-Shot Consultant*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© Jennifer Taylor, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Szívhang 731. eredeti címe: *Nurse, Nanny... Bride!*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Scheer Emília

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 730–731. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-842-9

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Kate Hardy

Szerencsés cserebere

ELŐHANG

Georgina már egy hete nézegette a honlapot, mely olyan embereknek segített, akik fél évre munkát és lakást akarnak cserélni egy ismeretlennel. Csak van valaki, aki ugyanúgy gyermekgyógyász, mint ő, és váltani szeretne!

Mert Georgie pontosan erre vágyott. Újrakezdeni az életét.

Csak ne érezné úgy, hogy cserben hagyja Joshuát... A bátyja egyedül nevelte a kislányát, és Georgie gyakran vigyázott Hannah-ra. Természetesen mindkettejüket nagyon szerette, de az elmúlt évben London börtönné vált számára. Unta már, hogy mindenki őt sajnálja: *Szegény kis Georgie, még csak huszonkilenc éves, és már özvegy! A férje, Charlie egy mentőcsapat tagjaként halt hősi halált, miközben embereket mentett.*

Csak ő tudta az igazságot Charlie-ról, és mivel nem szívesen rombolta volna le a barátok és családtagok illúzióit, inkább hallgatott. De úgy érezte, ha nem szabadul ki sürgősen az emlékek és szánakozó pillantások fogságából, hamarosan megbolondul.

Ezért nézte meg ma újra a honlapot, hátha talál valamit. Ha mégsem, azt akár veheti intő jelnek is: maradjon ott, ahol van, és folytassa a megszokott életét. De ha mégis ráel a megfelelő cserelehetőségre...

Beírta az adatait a keresőbe.

Lakhely: Nyugat-London

Munkakör: Gyermekgyógyász szakorvos

Vágyott lakhely:

Ez utóbbira sokkal nehezebb volt válaszolni. Georgie szeretett volna elmenni Londonból, de azért nem az isten háta mögé, már csak azért sem, mert ott nemigen van kórház. Szükségem van az újrakezdés lehetőségére, emlékeztette magát, és rákattintott arra a lehetőségre, hogy *bárhol*.

Munkakezdés időpontja:

Ez könnyű volt: *azonnal*. Georgie a *cserepartner keresése* gombra kattintott. Semmi sem történt – vagy nem volt találat, vagy a weboldal nem működött rendesen.

Georgie már éppen feladni készült, amikor hirtelen felbukkant egy ablak: *1 találat*.

Edinburgh? Ott még soha nem járt. Csak annyit tudott a városról, hogy Skócia fővárosa, és hogy van ott egy erőd és egy híres színházi fesztivál. *1 találat*. Nos, hátha...

Írt egy rövid e-mailt, amelyben bemutatta a londoni munka- és lakóhelyét. Amit írt, igaz volt: remek állása volt a Royal Hampstead Kórházban, a gyermekgyógyász kollégái kedvesek voltak, a Canary Wharfban lévő lakása a Temzére nézett, és nagyon közel volt a metróhoz.

Annyira remekül hangzott mindez, hogy csak nehezen tudta megindokolni, miért akar váltani. Persze nem is akarta a teljes igazságot éppen egy idegennek elárulni. Inkább az igazság kozmetikázott változatát választotta: *Nemrég megözvegyültem, és újra akarom kezdeni az életemet valahol máshol, ahol nem engem sajnál mindenki.*

És mennyivel jobban sajnálnák, ha tudnák az igazságot! Charlie hónapok óta csalta őt, és a szeretője, Trisha a közös gyermeküket várta, amikor egy földcsuszamlás következtében mindketten meghaltak.

Georgie úgy érezte, hogy senkinek, de tényleg senkinek sem kell tudnia Trisháról és a babáról.

Egy darabig a képernyőt bámulta. Aztán vett egy mély lélegzetet, és rákattintott a *küldés* gombra.

Még semmi sem dőlt el. A lehetséges cserepartner talán mégsem szeretne Londonnak ezen részén élni, vagy mégsem akarja feladni a munkáját. De legalább megtette az első lépést! És amióta

megtudta az igazságot a férjéről, most először érezte úgy, hogy kicsit könnyebb a rá nehezedő teher.

1. FEJEZET

Georgie alig hitte el, hogy ennyire felgyorsultak az események. Két hét alatt lezajlott minden. Clara Connolly munkát és lakást cserélt vele, Georgie-t pedig várta Edinburgh és a Szent Kristóf Kórház gyermekosztálya. A legnehezebb az volt, hogy a bátyjával is közölnie kellett a hírt. Joshua először nagyon kiakadt. Georgie végül kénytelen volt bevallani neki a döntése valódi okát: hogy Charlie megcsalta őt, és hazudott neki. Joshua le volt sújtva. Hosszasan beszélgettek, és a bátyja megígérte, hogy megtartja magának a titkot.

Kérte, hogy Georgie az edinburgh-i út során minden pihenőbe érve küldjön neki üzenetet. Ő ezt enyhe túlzásnak érezte. Igaz, már régóta nem vezetett, mert Londonban nem volt szüksége autóra, de határozottan élvezte a hétórás utazást Edinburghba a bérelt kabrióval. Hangosra tekerte a zenét, és minden kávészünetben sms-t írt Joshuának.

Clara házikója egy Edinburgh melletti falu végén állt, körülbelül félórányira a kórháztól. Az utolsó pihenőnél Georgie kenyeret, tejet és kávéét vásárolt, hogy másnap reggel ne legyen teljesen üres a hűtő és a konyhaszekrény.

Alig várta az új életét! Alig várta, hogy továbbra is azt a munkát végezhesse, amit annyira szeretett, még hozzá színlelés és tettetés nélkül. Amikor a Proclaimers *I'm On My Way* című száma megszólalt, teli tüdőből énekelni kezdett. Igen, úton volt az új élete felé, és minden bánatát maga mögött hagyta Londonban.

Fél órával később a helyzet már korántsem tűnt ilyen rózsásnak. Szüntelenül esett az eső, és kezdett sötétedni – egy órával korábban, mint Londonban. Az autó lassan araszolt a kivilágítatlan, keskeny országúton. A navigációs rendszer nem sokat segített. Clara nyilvánvalóan teljesen másképp értelmezte a falu fogalmát, mint Georgie: egy kocsmá, egy templom, egy iskola és két-három, felújított pajtákból kialakított boltocska – ez azért mégsem falu!

Ráadásul most, szombat este hét órakor minden zárva volt, még a kocsmá is. Kitől kérjen így útbaigazítást? Londonban az üzletek szinte éjjel-nappal nyitva voltak.

A termelői boltban lévő tábla szerint gyümölcsöt, zöldséget, tejtermékeket és húst árultak. Volt pékség és kávézó, valamint egy kis ajándékbolt – mindezt pajtákból kialakítva, a semmi közepén.

Georgie kezdte úgy érezni, hogy hibát követett el. Hol a fenében lehet az a ház? Ha még egyszer végighajt ezen az úton, és továbbra sem találja, akkor felhívja Clarát.

A lehető leghalászbabban gördült végig a keskeny földúton. Amikor meglátott egy fénysugarat, követte, és befordult egy kocsi felhajtóra. Ez viszont aligha lehet Clara háza, mert egy terepjáró parkolt előtte. De legalább van itt valaki, akitől útbaigazítást kérhet!

Georgie kiszállt és bekopogott. Ugatás hallatszott. Remélhetőleg a kutya és a szomszéd is kedvesnek bizonyul majd. Londonban Georgie alig-alig találkozott a szomszédjaival – vajon itt más lesz a helyzet?

Végül egy férfi nyitott ajtót, aki láthatóan bosszús volt – és csak egy csípőjére tekert fürdőlepedőt viselt.

Georgie zavartan pislogott.

A férfi feltűnően világos bőrű, szürke szemű és egészen sötét, majdnem fekete hajú volt. Izmos felsőteste, kidolgozott hasizmai láttán Georgie nyelt egy nagyot. Charlie óta nem volt rá ilyen hatással egy férfi sem.

– Mit akar? – dörrent rá az idegen, olyan ellenállhatatlan skót akcentussal, hogy Georgie lába rogyadozni kezdett. Ajjaj, ideje összeszednie magát!

– Kérem, bocsásson meg a zavarásért – nyögte ki nagy nehezen. – De reggel kilenc óta úton vagyok, és a kocsim navigációs rendszere szerint megérkeztem a célállomásra. Meg tudná mondani, hogyan jutok el a Hayloft Cottage-ba?

– A Hayloft Cottage-ba – ismételte a férfi homlokráncolva.

- Clara Connolly házába – tette hozzá Georgie.
- Megkérdezhetem, kicsoda maga?
- Georgina Jones. Georgie.
- Nem holnap kellene érkeznie?

Georgie ismét zavarba jött.

- Szóval ismeri Clarát?
- Igen.

A férfi tehát ismeri Clarát, és tudja, hogy Georgie itt fog lakni. Tehát ez a ház itt a Hayloft Cottage!

- Maga Clara barátja?

A másik doktornő említette Georgie-nak, hogy egy barátja fog itt lakni egy ideig.

Most, hogy tudja, ki vagyok, nem kellene hívnia, hogy ne ácsorogjak idekinn az esőben? – háborodott fel a lány.

Amikor pedig a férfi válaszolt, rájött, hogy hangosan kimondta a gondolatait.

– Igen, persze, bocsánat. – A fürdőlepedő majdnem lecsúszott a csipőjéről, amikor a nyakörvénel fogva megragadta a kutyát. Georgie vérnyomása az egekbe szökött.

- Ez itt Truffle.

- Értem – mondta Georgie kissé idegesen.

- Gondolom, maga nem egy nagy kutyás.

- Nem, nem vagyok hozzászokva a háziállatokhoz. És Clara nem is beszélt nekem kutyáról.

– Értem. – A férfi egy pillanatig hallgatott. – Truffle egy állatmenhelyről jött, és kicsit fél az emberektől, akiket nem ismer. Csak várja ki, amíg odamegy magához, akkor nem lesz baj. Biztosan nem fogja bántani. Viszont ne hagyja szanaszét a cipőit, és édesség se maradjon az asztalon, mert rögtön elpusztítja. A csokoládéval különösen vigyázzon, mert az rosszat tesz a kutyáknak.

– Rendben – válaszolta Georgie kissé bosszúsan. Nem volt kutyabarát, de azért buta sem. Különben is, még mindig az ajtó előtt állt, az esőben. Kissé gúnyosan megkérdezte: – Esetleg bevihetném a holmimat?

- Azonnal segíték, csak felkapok valamit.

Képzeld, egyedül is menni fog, gondolta mérgesen Georgie. Mielőtt azonban felcsattanhatott volna, a jóképű idegen így szólt:

– A földszint nyitott lakóterű, így nem tudom Truffle-t sehova sem bezárni. Ha együtt hozzuk be a holmiját, gyorsabban végzünk, és nem kell hosszú időre megkötnöm.

- Rendben.

– Menjen, addig készítsen magának egy kávé. Bögrét és kávé a szekrényben talál, a vízforraló mellett.

- Köszönöm.

A férfi beengedte Georgie-t, és becsukta mögötte az ajtót.

- Légy jó – intette a csokoládébarna labradort, majd felment a csigalépcsőn az emeletre.

Georgie lassan rájött, hogy a semmi közepén rekedt egy idegen férfival, aki láthatóan nem nagyon örül neki. Micsoda goromba fráter! Még be sem mutatkozott.

Az udvariatlan modor remélhetőleg érzékeny lelket rejt, hiszen egy darabig együtt fognak élni a házikóban...

- Megyek, főzök egy kávé – mondta a kutyának, aki a szoba másik végéből szemlélte gyanakodva.

Körülnézett. Megcsodálta a vastag falakat, a világos csempéket, az égszínkére festett konyhaszekrényt, a krémszínű Aga tűzhelyet és a tányértartót a falon. A hűtőszekrény, a fagyasztó és a mosógép valószínűleg szekrényajtók mögött rejtőztek.

Középen egy fenyőfa étkezőasztal állt négy hozzáillő székkal. A szemközti falon Georgie egy régimódi, fatüzelésű kályhát látott, tőle jobbra és balra kényelmes kanapékat, közöttük pedig vastag szőnyeg borította a kőpadlót, melyen egy dohányzóasztal állt. Volt ott egy takaróval kibélelt kosár is, minden bizonnyal a kutya fekhelye.

Igazán hangulatos, gondolta Georgie, miközben megtöltötte a vízforralót, és kivette a kávé a szekrényből. Milyen kár, hogy a semmi közepén van!

Vajon készítsen kávét Clara barátjának is?

A férfi már jött lefelé a lépcsőn. Most látta csak, hogy még nedves haja nem is olyan sötét, inkább vörösesbarna színű. Tényleg lenyűgöző jelenség volt, de ez nem jelenti azt, hogy kedves is. Elvégre Charlie-t is igen megnyerő személyiségnek tartotta mindenki.

De nem akart igazságtalan lenni. Lehet, hogy új lakótársának csak rossz napja volt, és akkor még váratlanul becsöngetett egy idegen...

Békülékenyen megkérdezte:

– Kér maga is egy kávét?

– Igen, köszönöm. Feketén kérem, cukor nélkül.

Georgie vacsorát is rendelt Clarának, plusz mellé egy üveg proseccót és a kedvenc bonbonját – üdvözlő ajándékként. Azt remélte, hogy legalább egy kis skót vajás keksz várja itt, de úgy látszik, hiába. Hirtelen nagyon egyedül érezte magát, több száz kilométernyire Londontól, és mindenkitől, akit ismert.

– Ha cukrot akar, a szekrényben talál, a kávé mellett – mondta Clara barátja. – A tej a hűtőben van.

– Köszönöm. – A lány két bögre kávét készített, és a sajátját annyi hideg vízzel töltötte fel, hogy egy húzásra meg tudja inni. A munkahelyén gyakran csinálta így.

A jóképű ismeretlen felvonta a szemöldökét.

– A kollégáim is így isszák a kávéjukat.

– Maga orvos?

A férfi bólintott.

– Clara nem mesélt magáról. Még a nevét sem tudom.

A tény, hogy leendő lakótársa még mindig nem mutatkozott be neki, megerősítette Georgie benyomását, hogy nem látják szívesen.

Még a nevét sem tudom.

A nő szavai kissé szemrehányóan hangzottak. Ryan maga is tudta, hogy a szemrehányás jogos, ugyanakkor nem tetszett neki, hogy új lakótársa ilyen gyorsan ítélkezik felette. A nő hirtelen megjelenése felzaklatta, ráadásul szörnyű napja volt. Mindig megviselte, ha elveszített egy beteget. És arra, hogy még udvarias is legyen ezzel a váratlanul rátörő fiatal nővel, tényleg nem volt most energiája.

– Ryan McGregor – mutatkozott be végül.

– Örülök, hogy megismerhetem, Ryan. – A lány a legkevésbé sem tűnt elégedettnek. De legalább igyekezett udvarias lenni, és kezét fogott vele.

De végtére is nem a nő hibája volt, hogy neki ennyire rosszul sikerült a napja, így aztán úgy döntött, ő is igyekezni fog egy kicsit.

Megrázta Georgie kezét, ám az érintéstől előntötte a forróság, és emiatt azt kívánta, bár ne tette volna.

Régóta nem reagált a teste ilyen hevesen senkire, talán még Zoe-ra sem. Ami nem jó hír, mert Georgina Jonesszal határozatlan ideig egy házban fognak élni... Sajnos a nő pont az esete volt: törékeny testalkatú, mégis gömbölyded a megfelelő helyeken, zöld szemű, szőke, mosolygós. Nehéz lesz ellenállni neki.

– Örvendek.

– A Szent Kristófban dolgozik? – kérdezte Georgie.

Ryan nem vágyott rá különösebben, hogy kifaggassák, de Clara a jelek szerint nem sokat beszélt róla.

– Igen, én is a gyermekosztályon dolgozom, mint Clara, én vagyok ott a főorvos. – Nem szeretett idegenekkel csevegni, főként olyanokkal nem, akik gyanakodva szemlélik a kuttyáját. Talán fél a kutyaszőrőtől és a sáros mancsoktól? Akkor Skócia tényleg nem neki való hely. Itt nem dizájnerruhákra, hanem esőálló, strapabíró öltözékre van szükség.

– Tudna rendelni nekem valami harapnivalót? – kérdezte a lány. – Pizzát, indiait, kínait vagy

fish and chipset, mindegy. Bármilyen jó lesz.

Ezt most viccnek szánta vajon? Úgy tűnt, ennek a nőnek tényleg fogalma sincs, hol van.

– Pentland Hillsen vagyunk, a legközelebbi nagyobb város legalább tizenöt percre van innen. Még ha rá is tudna venni valakit, hogy ételt szállítson önnek, mire ideérne velem, a kaja rég kihűlné – magyarázta.

– Értem.

Ryan tudta, fel kellene ajánlania, hogy összeüt valamit Georgie-nak. De a mai nap után ehhez végképp nem volt semmi kedve.

– Akkor most behozom a holmiját – mondta hirtelen, majd pórázra kötötte a kutyát, melynek végét a lépcsőhöz erősítette.

Georginának szép kocsija volt, csak hogy teljesen alkalmatlan az itteni közlekedésre. Amint kicsit sárosabbak lesznek az utak, a lapos sportautó el fog akadni, még mielőtt elérné a házat. Itt négykerék-meghajtású autóra van szükség, nem pedig elegáns kabrióra.

Ryan el sem hitte, mennyi csomagot cipelt magával ez a nő erre a fél évre. Vajon London összes cipőboltját kifosztotta?

Még mindig esett az eső, és mire a csomagokat bevitték, mindketten bőrig áztak. Ryan heves büntudatot érzett. Georgina vacsorát akart rendelni, tehát éhes.

Amíg a nő kipakolt, ő elengedte Truffle-t a pórázról, majd körülnézett a fagyasztóban. Clara meg fogja ölni! A lelkére kötötte, miket vásároljon, és milyen étellel várja Georginát. Csak hogy Ryannek nem volt ideje rá – mindezt másnap reggelre tervezte.

Talált egy fél kenyert, egy zacskó zöldborsót, sütni való krumplit és egy narancssárga színű valamit egy műanyag dobozban – valószínűleg levest. A hűtőszekrény is üres volt, kivéve némi tejet és egy kis darab sajtot. Reggel első dolgom lesz bevásárolni, döntötte el büntudatosan.

– Dr. Jones? – szólította meg a lányt. – Csinálhatok önnek sajtos pirítóst, ha szeretné.

A nő lejött néhány lépcsőfokot.

– Komolyan mondja?

– Csak holnapra vártam, és még nem volt időm bevásárolni – magyarázta Ryan. – Sajnos alig van itthon valami.

Kész szerencse, hogy egyáltalán sajt és kenyér akad, tette hozzá gondolatban.

Georgiana arcára egy pillanatra kiült az őszinte döbbenet, de aztán elmosolyodott.

– Az nagyszerű lenne, köszönöm szépen.

– Lehet, hogy leves is lesz hozzá – tette hozzá Ryan büntudatosan, mert eszébe jutott a Clarának tett ígérete.

– Segíthetek valamiben?

Isten ments! Már az is épp elég szörnyű, hogy nem nyalogathatja a sebeit egyedül ma este.

– Nem, hisz csak most érkezett Londonból. Pihenjen nyugodtan.

Georgie felment az emeletre, a férfi pedig nekilátott az étel elkészítésének. Folyton arra a szörnyű kórházi esetre gondolt, amivel ma szembesült. Ha valaki rájön, hogy mi történik a kisbaba családjában, akkor a gyerek nevelőszülőkhöz kerülhet. Ryannek nem voltak különösebben jó tapasztalatai ezzel kapcsolatban, de abban biztos volt, hogy bárhol jobb, mint egy olyan helyen, ahol bántalmazták a gyermekeket.

Sajnos a narancssárga batyu nem leves volt.

– A fenébe! – fakadt ki Ryan, amikor megkóstolta.

– Mi az? – kérdezte a lakótársa, aki időközben visszatért a földszintre.

– Azt hittem, ez sütőtökrémleves, de sajnos nem az, hanem mangósorbet. Én meg felmelegítettem.

– Ó, értem – sóhajtotta gúnyosan a nő.

Miért nem kérte meg Janie-t a boltból, hogy hozzon házhöz néhány élelmiszert?

Vagy akár valami egyszerű, házilag elkészített ételt is kérhetett volna tőle, amit aztán egyszerűen felmelegíthet a mikrohullámú sütőben Sznob doktornőnek.

Az égett kenyér szaga zökkentette ki a gondolataiból. Sietve kivette a pirítóst a sütőből.

A fenébe! Sikerült a sajtos pirítóst is megégetnie! Ryan levágta az égett szélét, amennyire csak tudta.

– Kissé túlsült a sajtos pirítós – mondta szűkszavúan, és átnyújtott a vendégnek egy tányérral az ehető maradékkal.

– Maga nem eszik? – kérdezte Georgina.

– Nem, nincs étvágyam. Inkább elviszem Truffle-t sétálni. – Ryan tudta, hogy lehetne udvariasabb is, de nem volt kedve beszélgetni.

– Még egyszer köszönöm – ismételte a lány. – Vacsora után esetleg megfürödhetnék?

– Csak nyugodtan. A fürdőszoba melletti ágyneműs szekrényben talál tiszta fürdőlepedőt. És a meleg vizet sem használtam el.

– Köszönöm.

– Akkor mi már itt sem vagyunk. – Ryan felvette az esőkabátját és a gumicsizmáját, pórásra kötötte a kutyát, és elindult. Remélte, hogy Georgina már ágyban lesz, mire visszatér. Akkor legalább leülhetne a nappaliban Truffle-lel és egy pohár whiskyvel, és végre kipihenhetné magát.

A házikónak nagyobbak kellett volna tűnnie attól, hogy a lakótársa, a mogorva skót távozott, de pont fordítva történt. Georgie valamiért inkább kisebbnek érezte a teret.

Nem volt felkészülve rá, hogy valakivel meg kell osztania az új otthonát. Ráadásul egy ilyen bunkó fickóval, akinek kutyája is van... Vett egy mély levegőt, és úgy döntött, nem meséli el mindezt Joshuának, hisz nem akarta, hogy a bátyja aggódjon érte. Talán jobban meg kellene erőltetnie magát, hogy megtalálja a közös hangot Clara ismerősével. Más kérdés, hogy Mogorva úr sem igazán igyekezett.

Készített neki valamit enni, bár meglehetősen vonakodva, és az eredmény ehetetlen volt. A tényt, hogy a férfi véletlenül felmelegített neki egy szorbetet, más körülmények között nevetségesnek találta volna, de most egyszerűen csak idegesítette. Ryan McGregor talán vonzó fickó, de lakótársként valóságos katasztrófa.

Georgie a kukába dobta az ételt. Szerencsére a benzinkútnál vett kenyeret, úgyhogy készíthetett magának pirítóst, igaz, vaj nélkül kellett megennie, mert azt nem talált a hűtőben. Aztán felment az emeletre, hogy megfürödjön. Holnap is lesz nap, vigasztalta magát. És talán Skócia akkor megmutatja majd a szebbik arcát, és kiderül, hogy mégsem követett el hibát, amikor Londonból ideköltözött.

De amikor fürdés után kinézett az ablakon, csak rettenetes sötétséget látott, ami egy kicsit megrémítette. Még a közeli rét fáinak körvonalait sem tudta kivenni. És olyan ijesztően nagy volt a csend! Csak az eső kopogott még mindig az ablaküvegen.

Kellett nekem eljönni Londonból, gondolta, és ezúttal hiába próbált a pozitív dolgokra összpontosítani, pedig általában sikerült neki. Itt ül a semmi közepén, és egy fedél alatt kell élnie valakivel, aki a pokolba kívánja, ráadásul ezt nem is nagyon próbálja titkolni. Georgie a gyönyörű lakására gondolt, ahonnan csodálatos kilátás nyílt a Temzére. Ott, ugyanabban az épületben lakott a bátyja és a kis unokahúga is, tehát sosem volt igazán egyedül. Miért is nem tudta ezt értékelni?

Az új munkahelyén remélhetőleg szívesebben fogadják...

De még ha nem így lesz is, akkor is kizárt, hogy csak úgy feladja, és hazamenjen. Nem, mindenből ki kell hoznia a legjobbat!

Másnap reggel Georgie lezuhanyozott, felvette a farmerjét meg a pulóverét, és kinézett az ablakon. A kilátás a Hayloft Cottage-ből is fantasztikus volt: a végtelen, tengerkék ég, a bodros, fehér felhők és a dimbes-dombos táj látványa elbűvölte. Vajon Clara hogy boldogul Londonban? Első éjjel lehet, hogy nem aludt túl jól, ébren tartotta a forgalom zaja és az utcai lámpák fénye – ahogy Georgie-t itt meg a csend és a sötétség tartotta ébren.

Ryannek és a kutyájának nyoma sem volt. Nagyszerű! Ha most elindul, talán nem is kell találkoznia doktor Morcossal. Georgie úgy döntött, hogy beautózik a városba, körülnéz, aztán elmegy vásárolni. Írt egy rövid üzenetet Ryannek.

Edinburgh első látásra elnyerte a tetszését. Először végighajtott a Royal Mile-on a történelmi óvárosba, és kívülről megnézte az erődöt, valamint a Holyroodhouse-palotát. Aztán végighajtott a New Town városrészen, amelynek György király korabeli sorházai Bathra emlékeztették. A Szent Kristóf Kórház ugyanebből a korból származó gyönyörű épület volt, aranyszínű kőfalakkal. A bejárat fölött háromszögletű timpanon ékeskedett, jobbra és balra oszlopok sorakoztak. Remélem, a kollégáim is olyan nagyszerűek, mint maga az épület, gondolta Georgie.

Megkereste a személyzeti parkolót, de aztán visszahajtott a központba, és leparkolt, ugyanis alaposan meg akarta nézni a látványosságot. Az edinburgh-i kastélyból remekkilátás nyílt a városra, de Georgie-nak nagyon tetszett az erőd is, ahol korhű jelmezbe öltözött zenészek gondoskodtak a megfelelő hangulatról. A középkori nagy lovagteremről és a koronaékszerekről még fényképet is küldött a bátyjának, a szüleinek és a legjobb barátnőjének.

Miután déltájban ivott egy teát és evett egy szendvicset, elment egy szupermarketbe. Két embernek vásároljon, vagy csak magának? Úgy döntött, hogy este főz valamit Ryannek, hátha úgy könnyebb lesz kijönni vele. Nem kell, hogy legjobb barátok legyenek, de ha legalább udvariasak tudnának lenni egymással, az jelentősen megkönnyítené az együttélésüket.

Mivel nem tudta, mikor dolgozik a férfi, úgy döntött, hogy csirkés-zöldséges egytálételt készít rizzsel, mert azt később fel lehet melegíteni. Vett makarónit és egy félkész paradicsomszószot is arra az esetre, ha a férfi nem eszik csirkét. Miután bevásárolt, visszahajtott a házikóhoz.

Sem Ryan, sem a kutyája nem voltak otthon. Amikor Georgie elpakolta az árut, amit vásárolt, meglátott egy cetlit az étkezőasztalon.

A kórházban vagyok. Truffle Janie-nél. Később találkozunk. R.

Ki lehet az a Janie? Talán a barátnője? Persze neki semmi köze hozzá.

Az órájára nézett. Körülbelül másfél kilométer volt innen a falu. Remélhetőleg sikerül körülnéznie és néhány fényképet készítenie, mielőtt besötétedik. Éppen, amikor elindult volna a házból, üzenetet kapott Clarától.

Köszönöm a proseccót, a csokoládét és az összes ételt! London egyszerűen csodálatos. Sajnálom, hogy nem figyelmeztettelek Truffle-ra! Nagyon kedves, de mindig el kell zárni a cipőidet, mert mindent megrág.

Ezt már tudom, gondolta Georgie, de persze nem ezt írta.

Rendben, majd figyelek rá!

Remélem, finom volt az üdvözlő vacsora. A főzés nem éppen Ryan erőssége.

Üdvözlő vacsora?! Georgie meglepődött. De mivel Clara nem tehetett arról, hogy Ryan kicsit nehézkes, nem akart büntudatot kelteni benne. Közben elég viccesnek találta az odaégett sajtos pirítóst és az újramelegített mangószorbetet, még ha Ryan biztosan nem is tudott rajta nevetni.

Igen, nagyon finom volt – áradozott. És nagyon szép itt.

Jól kijössz Ryannel?

Erre a kérdésre sem válaszolhatott őszintén.

Persze.

Ideje témát váltani, döntötte el Georgie.

Sok szerencsét holnap az első műszakodhoz!

Köszönöm, neked is!

Clara tehát mégiscsak megkérte Ryant, hogy főzzön neki valamit...

Készített néhány fotót a lenyűgözően szép faluról. Néhányat elküldött a bátyjának, és megkérte, hogy tegyen meg mindent, hogy a cserepartnere jól érezze magát. Aztán a szüleinek és a legjobb barátnőjének, Sadie-nek is küldött képeket. A bolt még nyitva volt, ezért Georgie úgy döntött, hogy körülnéz. A választék meglepte: friss gyümölcsön és zöldségen kívül egyéb élelmiszereket, kézműves termékeket – például helyi művészek által készített ékszereket, sőt még helyben készült kozmetikumokat – is kínáltak.

Vett egy horgolt tacsót az unokahúgának, Hannah-nak, valamint zománcozott fülbevalókat és egy mézes kézkrémet. A pénztárnál egy kutya feküdt összegömbölyödve egy kosárban.

– Truffle, te vagy az? – kérdezte csodálkozva.

A kutya megcsóválta a farkát – csak egyszer, de nyilvánvalóan felismerte Georgie-t.

– Nem ismerem magát, de ha maga ismeri a mi kis Truffle-ünket – mondta a nő a kasszánál –, akkor ön bizonyára az új szomszédom. A londoni orvos, aki hat hónapra elcserélte az otthonát és a munkáját Clarával.

– Így van. A nevem Georgina Jones. De kérem, szólítson Georgie-nak.

– Örülök, hogy megismerhetem, Georgie – válaszolta a nő. – Janie Morris vagyok. Donalddal együtt vezetjük a farm boltját, és ritka juhajtákat tenyésztünk. A birkáimmal biztosan hamarosan találkozik majd, mert a Hayloft Cottage melletti legelőn vannak, és nagyon kíváncsiak – magyarázta a nő. – Hát, ez már csak így van itt, Skóciában. Egyébként anyukám horgolja a kutyákat – tette hozzá, amikor meglátta a kosárban a tacsót.

– Az unokahúgomnak lesz – magyarázta Georgie. – Biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog neki!

Janie zacskóba tett egy mézeskalácsot.

– Tessék, ezt megeheti a kávéjához. Ajándék. Ma reggel sütöttem.

– Ó, nagyon köszönöm! – Georgie komolyan meghatódott. Skóciába érkezése óta először érezte úgy, hogy szívesen látják. Hirtelen szörnyű honvágya támadt.

– Clara és Ryan borzasztóan sokat dolgoznak – mondta Janie. – Biztos vagyok benne, hogy ön is a kórházban fogja tölteni minden idejét. Ha bármikor szüksége lenne tejre, kenyérre vagy bármi másra, csak szóljon, és házhoz viszem. A szomszédban lakom, és van pótkulcsom, ahogy Clarának és Ryannek is van kulcsa a házhoz. A pénzügyi dolgokat majd később rendezzük.

– Köszönöm szépen, ez igazán nagyon kedves magától – válaszolta Georgie.

– Ryannek megvan a számom. Igazán nagyon kedves fickó – vélekedett Janie.

Georgie nem értett egyet vele, de nem akart ellentmondani a szomszédjának, ezért csak mosolygott.

– Elviszi Truffle-t is, ugye?

– Ööö... igen – mondta Georgie, mert hirtelenjében nem tudta kitalálni, hogyan mondjon udvariasan nemet.

– Van zacskóm is. Tudja, a kutyakakinak. – Jenny átnyújtott neki néhányat. – Gyakran vigyázok Truffle-re, amikor Ryan dolgozik. Hát nem édes jószág?

Georgie-nak nem volt más választása, mint pórázra kötni Truffle-t, és elindulni. A kutya rögtön a boltból kilépve azonnal akkora kupacot kakilt, amekkorát Georgie még nem is látott. Aztán tojt még egyet, húsz lépéssel arrébb. Hát, remek, gondolta Georgie, és a két teli zacskót a kuka tetejére tette. Ryan később majd felvilágosítja, hogyan kell megfelelően kidobni őket.

Aztán Truffle-re nézett.

– Fogalmam sincs, hogyan bánjak veled. Meg kell ilyenkor tisztítani a mancsodat, vagy ilyesmi? Kérlek, ne csinálj semmi olyat, amivel felidegesítheted Mr. Morcost!

Hazaérve Truffle egyenesen a kosarához ment. De amikor Georgie elkezdte főzni a ragut, a

kutya odafeküdt mellé a földre, és reménykedve nézett fel rá.

– Nem tudom, adhatok-e neked a csirkéből – csóválta a fejét Georgie. – De félreteszek neked egy darabot, és később megkérdezem a gazdádat.

Truffle örömmel csóválta a farkát, és a lánynak jólesett, hogy legalább a kutya kedvesen néz rá.

A mai nap sem volt valami kellemes. Ryannek részletesen el kellett mesélnie a rendőröknek, hogyan próbálták megmenteni a babát. Még mindig nem bocsátotta meg magának, hogy nem jártak sikerrel.

Amikor leparkolt, és elsétált a boltba, meglepődött, hogy Truffle nincs ott.

– Georgie már elvitte – magyarázta Janie. – Igazán kedves lány!

Még hogy dr. Sznob kedves? Ryan egyáltalán nem találta annak. De talán Janie-vel kedvesebb volt.

– Megvette az unokahúgának az egyik kutyát, amit anya horgolt – tette hozzá az asszony. – Nyilván a kis betegekkel is remekül bánik majd a gyerekosztályon.

Nagyon remélem, gondolta Ryan.

– Köszönöm, hogy vigyáztál Truffle-re. Igazán nagyra értékelem.

– Nincs mit. Múlt hétvégén segítettél Donaldnak a kerítésépítésben. A szomszédok tartsanak össze – somolygott Janie.

Otthon Truffle farkcsóválva üdvözölte. És micsoda fantasztikus illat volt a konyhában! Bármit is főzött dr. Sznob, az garantáltan finom lehetett.

– Üdv! – köszöntötte Georgie, aki a kanapén ült, és egy magazint olvasgatott.

– Köszönöm, hogy elhozta Truffle-t – mondta kissé kelletlenül a férfi.

– A kakiszacskókat a szemetes tetejére tettem, mert nem tudtam, hová szokta rakni.

Még Truffle kakiját is összeszedte? Ryan erre tényleg nem számított.

– Majd én elintézem – mondta.

– És... nos, főztem vacsorát – tette hozzá a lány. – Ha éhes, pár perc, és megmelegítem.

– Ez kedves, de nem kell főznie rám.

– Nem tudom, hogyan éltek az életüket Clarával – válaszolta Georgina. – De szerintem meg kellene osztani a házimunkát.

A férfi vágott egy grimaszt.

– Sajnos nem vagyok egy konyhatündér.

– Ezt már Clara is mondta.

– Beszélte veled?

– Küldött üzenetet. Megkérdezte, finom volt-e az üdvözlő vacsorám.

– Sajnálom – hajtotta le a fejét büntudatosan a férfi.

– Azt feleletem, hogy finom volt – somolygott Georgie.

– Tehát füllentett, hogy Clara meg ne haragudjon rám? Ez igazán kedves magától, azok után, hogy gyakorlatilag ehetetlen volt a vacsora.

– Az tény, hogy meglepett a menü. – A lány szája sarka megrándult. – Még sosem kínáltak mangólevessel.

Ryant magát is meglepte, amikor viszonzta a mosolyát.

– Elnézést kérek érte. Azt hiszem, elég rosszul indult az ismeretségünk. Kezdjük újra az elejétől: Helló, Ryan McGregor vagyok – mutatkozott be ismét.

– Az én nevem pedig Georgina Jones, de mindenki csak Georgie-nak hív. – Amikor a lány felállt a kanapéról, hirtelen vágyakozás töltötte el Ryant, mert a szűk farmer kiemelte Georgie tökéletes alakját. És amikor kezét fogtak, a férfi ismét érezte azt a különös bizsergést, és újfent megdöbbsent, milyen erős hatással vannak egymásra.

– Milyen napja volt? – érdeklődött a doktornő.

– Túrhető – füllentette, majd gyorsan témát váltott. – Jól kijött Truffle-lel?

– Igen. Mivel nem tudtam, kaphat-e jutalomfalatot, félretettem neki egy darab csirkét.

Ryan ismét kellemesen meglepődött.

– Nagyon fog örülni neki, köszönöm szépen!

Georgie elhárító kézmozdulatot tett.

– Nem sokat tudok a kutyákról, de annyit most már igen, hogy a csokoládé tabu, és a cipőket távol kell tartani tőle. Jól kijövünk majd egymással, ugye, Truffle?

Te jó ég, de szép, amikor mosolyog! Ryan legszívesebben megsimogatta volna a nő ajkát, de gyorsan elhessegette a zavarba ejtő gondolatot.

– Szóval egy menhelyről származik?

– Igen, kitett kutya. Még nyakörv sem volt rajta, amikor fél éves korában az utcán megtalálták.

– Jaj, szegénykém! Mióta van magánál?

– Több mint egy éve. Most nagyjából kétéves lehet.

– Kedves magától, hogy befogadta.

Truffle legalább olyan jót tett velem, mint én ővele, gondolta a férfi. Eredetileg Clara ötlete volt, hogy szerezzen egy kutyát, és igaza lett. Truffle-nek köszönhetően Ryan sokkal könnyebben átvészelte a válást. Most már a kutya volt a családja. De ezt soha nem mondta volna el Georginának.

– Nagyon kedves jószág. De a múltja miatt elég bizalmatlan. A múltkorában házat akartam venni, már az aláírás előtt álltam, de aztán váratlanul meghiúsult az adásvételi szerződés. És a legtöbb főbérő nem kedveli a háziállatokat. Betehettem volna Truffle-t egy kutyanapközibe, de akkor talán azt hitte volna, hogy én is szabadulni akarok tőle. Azt akarom, hogy tudja, örökre velem maradhat. Szerencsére Clara felajánlotta, hogy itt lakhatunk. Egyébként Truffle nem mehet fel az emeletre, ezért tettem fel a lépcsőkaput.

– Ez nagyon kedves Clara részéről – mondta Georgina.

– Igen, ő nagyszerű ember.

A lány kissé oldalra billentette a fejét.

– Szóval akkor nagyon közel állnak egymáshoz?

De még mennyire! Ezért is esett Ryannek annyira rosszul, hogy Clara kész helyzet elé állította, amikor lakást és munkahelyet cserélt. Nem beszélt neki az érzéseiről, a férfi meg nem vette észre, hogy valami nincs rendben.

– Igen, ő a legjobb barátom. A sosem volt húgom.

Georgie azon tűnődött, vajon Ryan ugyanúgy csalódott-e Clarában, mint Joshua őbenne. Talán Clara ott lehetne Joshuának egyfajta vigasztalóként, Georgie pedig Ryannek.

– Idegen vagyok a számára – mondta a lány. – És szinte semmit sem tudok a kutyákról. De Clarával gyakorlatilag életet cseréltünk, és miért ne próbálhatnánk a lehető legjobbat kihozni belőle? Ha nem tud főzni, szívesen főzök két személyre. De akkor maga mosogat.

– Rendben. Clara és én sok mindent felváltva csináltunk, még egy beosztást is írtunk a feladatokról. Akár ezt is átvehetnénk a megfelelő átalakításokkal.

– Akkor legyen így – biccentett Georgie. – Ma be is vásároltam. Mivel nem tudtam, nem vegetáriánus-e, vettem tésztát és paradicsomszószt is. Ezenkívül főztem zöldséges csirkeragut.

– Jól hangzik – válaszolta Ryan. – Mindent megeszek, nem vagyok sem vegán, sem válogatós, és ételallergiám sincs. – A gyermekotthonban, illetve a nevelőszülőknél megtanulta, hogy mindent meg kell enni. – Kifizetem a felét annak, amit most elköltött, vagy én állom a következő vásárlást.

Georgie bólintott.

– Rendben, akkor felmelegítem a ragut és a rizst. Hatkor vacsorázunk.

Miközben ettek, Ryan láthatóan a gondolataiba révedt, Georgie pedig nem akarta zavarni.

– Holnap korán kell bemennem a kórházba, úgyhogy jobb, ha most lefekszem – jegyezte meg a vacsora végeztével.

– Én délutános vagyok – válaszolta Ryan. – Szívesen elvinném a kórházba, de nincs busz visszafelé, nem tudna mivel hazajönni.

– Semmi gond, odatalálok egyedül is – biztosította Georgie. – Ma már megnéztem az útvonalat. Akkor viszlát holnap!

– Jó éjszakát!

Ryan már nem volt olyan mogorva, mint előző nap, de úgy tűnt, valami határozottan zavarja. A szeméből csak úgy sütött a szomorúság. De mivel alig ismerték egymást, biztosan nem fogja neki kiönteni a szívet.

Georgie úgy döntött, nem töpreng tovább ezen. Ő sem nagyon szeretett volna a múltjáról beszélni. Különben is, holnap kezd az új munkahelyén. Attól majd minden sokkal könnyebb lesz.

2. FEJEZET

A kórházba vezető út gyönyörű volt, az égbolt a napkelte miatt csodálatos színekben pompázott. Georgie leparkolt és bement. A gyermekosztály ügyeletes bejelentette az összes többi munkatársnak, majd megkapta a beosztását az osztályos ügyintézőtől, és már kezdhette is a munkát a gyermek-sürgősségin.

Az ügyeletes nővér mosolyogva üdvözölte.

– Jó napot, a nevem Parminder, de mindenki csak Parmnak hív. Ma együtt teljesítünk szolgálatot. Üdvözlöm a Szent Kristófban!

Georgie megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy itt a kórházban nem mindenki olyan nehéz eset, mint Ryan.

– Üdv, a nevem Georgina, de azt szeretem, ha Georgie-nak szólítanak – válaszolta.

– No és mi újság, Georgie, beilleszkedett már?

– Igen, azt hiszem, kezdek belerázódni az itteni életbe. Persze nagyon más, mint Londonban. A ház, ahol lakom, sokkal vidékesebb, mint amire számítottam – vallotta be.

Parminder elmosolyodott.

– De legalább kincset érő lakótársra talált Ryan személyében.

Tessék? Nem túlzás ez egy kicsit? – morfondírozott Georgie. Úgy találta, hogy a férfinak nincs semmi humorérzéke. Emellett az volt az érzése, mintha mindig tojánhéjon kellene lépkednie a jelenlétében.

– Hm... – dünnyögte.

– Igazán csodás főnök és remek kolléga – bizonygatta Parminder. – És a diákok is imádják.

Vajon miért? Pusztán amiatt, mert jóképű?

Parminder alighanem olvasott a gondolataiban, mert így folytatta:

– Ryan mindig szakít időt arra, hogy mindent higgadtan elmagyarázzon. Nagyon gyengéd a gyerekekkel. És tisztelettel bánik az ápolószeméllyel, nem beszél lekezelően velünk.

Velem viszont elég lekezelően bánt, gondolta Georgie.

– Az elmúlt egy évben, a válása óta nagyon csendes... Nyalogatja a sebeit, próbál helyre jönni szegény. – Parminder vágott egy grimaszt. – Bocsánat, nem kéne pletykálnom.

– Ne aggódjon, természetesen nem mondom el senkinek – nyugtatta meg Georgie.

– Ráadásul most rémes hétvégéje volt... Persze nem maga miatt – biztosította a fiatal doktornőt sietve Parminder –, hanem a szombat reggeli kisbaba miatt.

– Mi történt vele?

– Nem mondta el? Egy csecsemő került az osztályunkra, olyan fejsérüléssel, ami nem baleset következménye volt.

– Jaj, ne! – Georgie összerázkódott. Egy ilyen eset minden gyermekorvos rémálma. Most hirtelen megértette, hogy Ryan, akit mindenki roppant szeretetreméltó embernek írt le, miért volt vele olyan rideg és elutasító. Egy ilyen élmény után bárki roppant levert lett volna.

– Tegnap pedig mindent el kellett mesélnie a rendőrségen – folytatta Parminder. – És ahogy ismerem, nyilván újra és újra megkérdezte magától, mit rontott el, mit tehetett volna másképp.

– Ezek szerint a baba nem élte túl? – kérdezte Georgie.

Parminder nagyot nyelt, és megrázta a fejét.

– Nagyon sajnálom. – Georgie büntudatot érzett, amiért szombaton megharagudott Ryanre, mogorvának meg morcosnak bélyegezte. Ha tudta volna, milyen szörnyűségen ment keresztül aznap, sokkal megértőbb lett volna. Nem csoda, hogy annyira ki volt borulva szegény, hogy még a sajtos pirítóst sem tudta elkészíteni! Ő meg mindjárt a legrosszabbra gondolt: azt feltételezte, hogy a férfi nem akarja megosztani vele az otthonát.

Másrészt persze ő nem gondolatolvasó, és Ryan nem mondott neki semmit.